

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 858/06
17.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Весне Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адв., против тужених ББ, чији је пуномоћник БА, адв., и ВВ, ради утврђења и предаје, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Зајечару Гж.1762/05 од 7.12.2005. године, у седници одржаној 17.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Зајечару Гж.1762/05 од 7.12.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Бору П.67/04 од 10.3.2005. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је уговор о доживотном издржавању закључен пред Општинским судом у Бору под бројем З I Р.3/02 од 4.1.2002. године између туженог ББ као даваоца издржавања и сада пок. ПП, као примаоца издржавања, ништав и да не производи правно дејство. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се раскине уговор о доживотном издржавању због неизвршења који је закључен пред Општинским судом у Бору под бројем З Р.3/02 од 4.1.2002. године закључен између лица наведених у ставу првом изреке. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоцу преда у својину и државину једну гаражу у ГГ у улици ДД површине 18,2м², као и стан у ГГ у улици ЋЋ и покретних ствари ближе означених у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да не производи правно дејство уговор о продаји стана у улици ЋЋ, површине 54м² који је оверен пред Општинским судом у Бору под бројем Ов.404/03 дана 24.4.2003. године између тужене ВВ као купца и туженог ББ као продавца и да се тужена ВВ обавезе да тужиоцу преко пуномоћника адвоката АВ и АБ предметни стан преда у својину и државину. Ставом петим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 150.750,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиоца Окружни суд у Зајечару је пресудом Гж.1762/05 од 7.12.2005. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом предвиђених разлога.

Тужени су поднели одговор на ревизију тужиоца.

Одлучујући о ревизији тужиоца у смислу чл.386. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.14. ЗПП, на коју се ревизијом неосновано указује јер је изрека пресуде јасна и разумљива, не противуречи сама себи нити разлозима пресуде, садржи све разлоге о одлучним чињеницама и нема недостатака због којих се не може испитати. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из чл.354. ст.1. а у вези чл.7. и 8. ЗПП, јер су судови на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка донели закониту и правилну одлуку. Позивајући се на ову битну повреду одредаба парничног поступка тужилац у ствари побија другостепену одлуку због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања које се у смислу чл.385. ст.3. ревизијом не може побијати.

У правноснажно окончаном поступку утврђено је да је решењем Општинског суда у Бору О.57/02 утврђено да је ПП бивша пензионерка умрла __ године у ГГ, да је од законских наследника који се могу позвати на наслеђе оставила АА, братанца - овде тужиоца, и да је у односу на имовину којом је покојна располагала уговором о доживотном издржавању као прималац издржавања а који је оверен пред Општинским судом у Бору под бројем III Р.3/02 од 4.1.2002. године у корист даваоца издржавања ББ поступак обустављен. Наведени уговор о доживотном издржавању сачињен је пред Општинским судом у Бору 4.1.2002. године поводом молбе пок. ПП. Суд је изашао на лице места (Грудно одељење Борске болнице), и пред судом су били присутни сада пок. ПП као прималац издржавања и ББ као давалац издржавања и сведок FF. Уговор је потписан од стране оба уговорача и присутног сведока, а састав и

издржавања, а сведок ВВ. Уговор је потписан од стране оба уговараца и присутног сведока, а састанак и овера уговора уследила је након што је поступајући судија са уговарачима обавио информативни разговор, што је у записнику констатовано. Уговарачи су се на закључење уговора определили по слободној вољи и жељи, разумели су упозорење у погледу права и обавезе и могућности раскида а посебно да имовина која је предмет уговора неће ући у заоставштину примаоца и да се из ње не могу намирити њени нужни наследници. У записнику је констатовано да је прималац издржавања изјавила да се о њој већ стара ББ чиме је она задовољна. Чланом 2. наведеног уговора прималац издржавања се обавезала да даваоцу издржавања у накнаду за уговорено издржавање после своје смрти остави своју уштеђевину у вредности од 17.000 ДМ, стан у ЂЂ површине 54м², зидану гаражу у улици Маршала Тита бр.21/17, површине 18м² и ствари и покућство које су таксативно наведене. Пок. ПП је све време од момента кад је оболела, па до момента смрти била потпуно свесна, разборита, да је о њој у сваком погледу водио рачуна тужени. Тужилац је тужбу поднео 28.1.2004. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев за поништај уговора о доживотном издржавању, јер законски наследник није поднео тужбу за поништај уговора о доживотном издржавању у року предвиђеном чл.203. ст.2. и 3. Закона о наслеђивању, а нису испуњени ни услови за раскид уговора о доживотном издржавању, јер је давалац издржавања у свему испоштовао одредбе уговора о доживотном издржавању.

Одредбом чл.203. ст.2. Закона о наслеђивању прописано је да законски наследници могу поништај уговора тражити у року од једне године од дана сазнања за уговор а најкасније у року од 3 године од дана смрти примаоачеве, с тим да рок од једне године не може почети да тече пре смрти примаоачеве (став 3. истог члана).

Имајући у виду наведену законску одредбу као и да тужилац као законски наследник сада пок. ПП, примио решење Општинског суда у Бору О.57/02 од 11.2.2002. године, којим је оглашен за наследника 19.3.2002. године а да је тужбу поднео 28.1.2004. године, након истека рока од једне године од дана када је законски наследник сазнао за постојање уговора о доживотном издржавању, као и чињеницу да је ПП преминула __. године, да је тужени као давалац издржавања своје уговорне обавезе извршавао и пре него што је уговор формално закључен, да је након смрти ПП исту сахранио, подигао споменик, извршио све уговором преузете обавезе, то нису испуњени услови за раскид уговора о доживотном издржавању прописани чл.201. и 202. Закона о наслеђивању, па је побијана одлука у свему правилна и законита.

Обзиром, да је неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај и раскид уговора, то је неоснован тужбени захтев тужиоца за предају стана, гараже и ствари, јер су ове ствари предмет уговора о доживотном издржавању које су у складу са Законом о наслеђивању припале туженом као даваоцу издржавања, који је у току 2003. године купопродајом као власник и продавац предметни стан отуђио друготуженој ВВ. С тога су правилно нижестепени судови закључили да нема основа за предају предметних ствари и стана нити за поништај уговора о купопродаји који је као такав правно важећи, јер исти испуњава законом предвиђену форму у целости.

Неосновани су наводи ревизије који истичу да је одлука о трошковима спора неправилна јер је иста донета у складу са одредбама чл.149. ст.1. и чл.150. ЗПП, имајући у виду успех тужиоца у спору.

Са изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу чл.393. ЗПП.

Према одредби чл.491. ст.4. ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/04 који је ступио на снагу 23.2.2005. године), Врховни суд је одлучујући о ревизији тужиоца применио одредбе ЗПП које су важиле до ступања на снагу наведеног закона.

Председник већа - судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм